

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Veseljje sv. Očeta vsled duhovnega darila prvoobhajancev. — Novo šolsko leto — novi upi, nove skrbi. — Še več, še več. — Oče Mlakič se zahvaljuje. — Vprašanje katehistov. — Sv. pismo v Kosa-jeziku. — Nekdaj paganska svečenica — sedaj vneta ozna-njevalka sv. vere. — Prvi doživljaji na novem misijonu. — Po priprošnji božje služabnice Mar. Ter. Ledóchowske spreobrnjen in srečno umrl.

Darovi.

Došli naši Družbi februarja.

Za najpotrebnejše misijone v splošnem Din 12.283·25, L 295·30. Za sv. maše Din 200—. Za stradajoče Din 70—, L 12—. Za gobavce Din 155—. Za odkup sužnjev Din 2.415—. Za botrinske darove Din 2.905—. Za zamorčke Din 1.104·40. Za katehiste Din 195—. Za semeniščnike Din 1.500—. Za kruh sv. Antona Din 2.892·65, L 243·80. Za misijonsko zvezo Din 75—, L 49·10. Za otroško zvezo Din 44—. Za mašno zvezo Din 1.388—, 34—. Za afriški tisk in katekizem Din 675—, L 90—. Za določene namene Din 480·50. Za bolne Din 743—. Za določene misijone Din 100—. Za rože Male Terezike Din 38—. Za Klaverjevo družbo Din 55—. Prispevki podpornikov in udeležencev Din 917—, L 123—.

Po cerkvi Sreča Jezusovega botrinski dar za dečka na ime „Francišek“ Din 90—, za odkup deklice „Marije“ Din 180—. Na-brano na gostiji pri g. Jakobu Satler, Sp. Ščavnica Din 54·25 za „Kruh sv. Antona“ za zamorce; na gostiji Žnidarsič-Mavrič, Be-lehnečice Din 52— za zamorčke.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

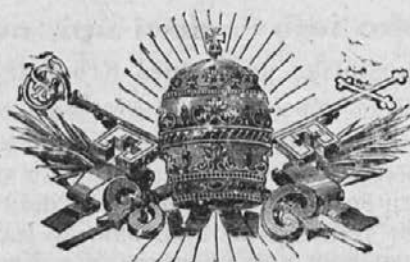
Novo!

Novo!

Tam daleč za morjem

Igra v treh slikah, za dečke. — Cena Din 3·50, po pošti 50 p več.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja.

Veseljje sv. Očeta vsled duhovnega darila dragih prvoobhajancev.

V nekem velikem mestu se je prvoobhajancem na predlog Družbe sv. Petra klaverja priporočilo, da drugi dan po prvem svetem obhajilu iznova polnoštevilno pristopijo k mizi Gospodovi in sicer za sv. Očeta kot k misijonskemu sv. obhajilu. Nad 5000 otrok je ubogalo in so se imena otrok iz posameznih župnij ali zavodov poslala z lepimi posvetitvami sv. Očetu . . . Nj. Svetost sv. Oče je blagovolil to duhovno darilo milostno sprejeti in napisati vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe odgovor, ki je razveselil zlasti drage prvoobhajance in njih duhovne vzgojitelje.

*Državno tajništvo Nj. Svetosti
Št. 100.305.*

V Vatikanu, 26. aprila 1931.

Visokorodna gospa grofica !

Spoštljivo sem predložil sv. Očetu duhovno darilo, ki ste mu ga zadnjič poslali.

Vrhovni pastir je z veseljem vzel na znanje plemenito misel, da ste od ljubih prvoobhajancev izposlovali eno sveto obhajilo zanj in je ta čin zelo pohvalil; kajti on prav dobro ve, da Bog otroški molitvi ničesar ne odreče in se bo zato božja pomoč, ki so otroci v tem duhovnem darilu zanjo prosili, prebogato izkazala.

Kot znak posebne in globoke dobrohotnosti Vašemu visokorodju, darovalcem tega duhovnega darila in vsem ljubim otrokom, ki so sodelovali, podeljuje Nj. Svetost vsem apostolski blagoslov.

To priliko porabim, da izrazim svoje posebno spoštovanje Vaš v Gospodu udani

*Gospej grofici Mariji Falkenhayn,
vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra
Klaverja v Rimu.*

E. Kard. Pacelli l. r.

Novo šolsko leto — novi upi, nove skrbi.

Apostolska prefektura Kroonstad.

Piše P. Jožef Boehnisch od Očetov Sv. Duha.

Po načrtu, kakršen je v Južni Afriki v navadi, smo pričeli novo šolsko leto v šolah domačinov sredi januarja. Takoj v začetku so bili objavljeni uspehi državnih izkušenj prejšnjega leta. Kakor 1929. tako smo se tudi 1930. odrezali s 100% uspehom v višjih razredih v Kroonstadu. Vsi kandidati so izkušnjo prestali, medtem ko je v brezkonfesijskih državnih šolah v Kroonstadu samo 30% napravilo izpit v višjih razredih.

Pouk v katekizmu na prostem.

Takoj prvi dan 1931. so prišli otroci domačinov v izredno obilnem številu v šolo. 420 otrok takoj prvi dan, to je že nekaj! Toliko v resnici nismo pričakovali. Ker se je toliko otrok na novo priglasilo, bomo v najbližji bodočnosti prisiljeni, da šolo povečamo. Ako tega ne bomo storili, bo nevarnost velika, da bodo otroci prestopili v državno šolo, ki je zelo velika in z vsem preskrbljena. Tam pa o veri in Bogu ne bodo nič slišali. V naše šole se otroci zelo radi vpisujejo. Ako šola ne bo povečana, nas bo mnogo otrok zopet zapustilo in ti bodo izgubljeni za nas in sv. Cerkev.

Na neki zunanji postaji Kroonstada, 60 milj od tu, v Kopjes je šola posvečena sv. Odiliji. Tam se je takoj

prvi teden vpisalo 138 otrok. To število presega vsa dosedanja števila v tem tako malem kraju kot je Kopjes. Šolska kapela ima prostora ravno za 100 otrok. Kaj naj napravim z drugimi. Najprej sem jih namestil na koru. Pa tudi na altarnih stopnicah jih je mnogo sedelo. Pa še ni bilo prostora za vse. Ni mi preostalo drugega, kot da vzamem v najem protestantsko cerkev, ki je tu v bližini, da mi bo služila za šolo. Protestantski predikant, ki je črnc domačin, mi gre zelo na roko. Zadovoljen je s tem, da mu bom le redno vsak mesec izplačal najemnino. To pa je zame precejšnje breme. Toča, ki je bila debela kot kurje jajce, je našo šolo v Kopjes med božičnimi prazniki zelo poškodovala. Ko smo po praznikih zopet hoteli v šolo, nas je stalo precejšno vsoto, da smo škodo zopet popravili. Koliko časa bo treba naše katoliške otroke poučevati v protestantovski cerkvi, tega še ne vem. To je odvisno od denarnih sredstev. Zamorci sami so pripravljeni pomagati. Izdelali bi opeko, ki naj bi jo potem misijon na svoje stroške žgal. Ko smo pred tremi leti zidali novo šolo, so žene z otroci na hrbtu hodile v kamnolome in kopale kamen. Tako bi tudi sedaj rade storile. Prepričan sem, da bodo držale besedo. Ko bi le denar dobili za streho in okna in delavce-zidarje, potem imam upanje, da bo šola sv. Odilije kmalu povečana.

Od vseh strani dobivamo pisma in prihajajo odposlanci zamorcev, ki prosijo v imenu svojih vasi za katoliško šolo. Sploh so zamorci vedno bolj nezadovoljni z brezverskimi šolami in zahtevajo katoliških šol. Kar ti zamorci pripovedujejo, je resnično, dasi se čuje skoro neverjetno. Tako smo n. pr. nedavno dobili pismo in kmalu za tem so se oglasili starši otrok iz Lindley-a, ki so pripovedovali, da je navajal prvi učitelj državne šole njih fantiče in dekljice k nenravni ceremoniji. Starši so bili po pravici nejevoljni, da sme vzgojitelj na državni šoli, ki bi morala biti krščanska, storiti kaj takega. Zahtevali so, da se slučaj preišče pred šolskim zborom. Res se je stvar preiskala in učitelja so spoznali krivim, a so ga samo posvarili in mu prepovedali, da kaj takega ne sme več storiti. S tem je bila stvar končana. Ljudstvo pa je zelo nejevoljno, prihaja k nam in prosi za katoliško šolo. Mi pa, ker nimamo denarnih sredstev, moramo ljudi odsloviti in jim obetati, da jim v bodočnosti ustrezemo.

Takih in podobnih slučajev bi lahko mnogo navedli. Prošenj za katoliške šole je čimdalje več, a naša sredstva so nezadostna. Delo, trud, lakota, vsi telesni naporj ka-kršnikoli misijonarju nič ne storijo; toda kadar ga prosijo

za pomoč, pa jim pomagati nemore, ker denarja ni, to so težki trenotki za misijonarja. Le upanje na boljšo bodočnost ga drži pokonci.

„Še več, še več!“

Tako kliče čast. misijonar Rafael Kolenc, kongregacije Sinov presv. Srca, medtem ko ga od vseh strani pritiskajo bremena in težave misijonskega življenja. Še več bi rad delal in trpel za rešenje ubogih zamorcev. — Takole piše iz misijona Marije Tolažnice v Lydenburgu:

Letos smo v našem misijonu že mnogo naredili; zlasti šole so nam dale mnogo dela. To leto bomo zidali v okolici Barbertona kar štiri šole. Dve sta blizu izvršitve, v Lydenburgu bomo kmalu začeli, potem pa nas kličejo še drugam. Žal, da nam naše moči tega ne dopuščajo; premalo nas je še in vsi smo tako preobloženi z delom, da bi človek obupal. Seveda, ako bi pri tem delu šlo za časno blaginjo, bi človek vse vrgel od sebe; toda tu gre za večno plačilo in vsak si misli: **Le še več, še več, ker vse gre za rešitev naših nesrečnih bratov!** Najbolj sitno je to, ker nam vsega primanjkuje. Blagajna je prazna, drugod ni nič dobiti. Na oddaljenih šolah je navadno ena sv. maša na teden. Misijonar se pelje tja s kolesom ali na vozu in mora vso pripravo za sv. mašo voziti s seboj, kar je pa ob tako slabih cestah zelo težavno. Ko bi imeli vsaj toliko, da bi vsaka šola imela vse mašne potrebščine.

Tudi naša cerkev pri Mariji Tolažnici bo kmalu premajhna, v par letih bo treba zidati večjo, že zdaj se govori o tem. Toda denar, denar: kje naj ga dobimo? ... Zaupajmo na svoje dobrotnike; naše zaupanje gotovo ne bo osramočeno.

Oče Mlakič se zahvaljuje.

Z zadnjo pošto sem končno prejel Vašo pošiljko z vsemi lepimi stvarmi. Vsi se Vam pristrčno zahvaljujemo: misijonarji, kristjani in katehumeni. Naj Vam Bog plača!

Po štirih letih in pol se, hvala Bogu, kažejo sadovi božjega blagoslova na naši postaji: sedaj imamo več kakor trideset kristjanov; za Binkošti smo imeli štirinajst krstov; na praznik sv. Rešnjega telesa je bila v deželi Nuerov prva evharistična procesija. V juliju, ko so imeli naši otroci počitnice, bilo je to prvič, smo lahko videli,

kako otroci iz naše postaje od daleč prihajajo k nedeljski službi božji. Iz vasi, ki so oddaljene po dan hoda, prihajajo bolniki v našo malo bolnico in naš lekarnar, domačin, Anton Wir, je zelo vesel, ker uživa toliko zaupanja in ker je na dobrem glasu. Naša matična knjiga se počasi polni: trideset krstov, trideset birm, ena poroka, štirje pogrebi. Pokopališče še ni blagoslovljeno, ker še ni ograjeno. Imamo spoved, sv. obhajilo, da celo vsakdanje pogosto sv. obhajilo.

Vse je torej še v zelo skromnih začetkih, a za nas je vseeno veliko veselje, ko se spominjamo, da smo mi misijonarji s tremi krščanskimi naseljenci iz Bahr el Ghazala pred dvema leti sami molili v kapelici.

Priporočamo se tudi v bodoče za vse potrebe naše postaje, najbolj pa prosimo sv. molitve. Zelo se zahvaljujemo za denar, poslan po čeku, ki smo ga prejeli od našega g. škofa.

Vprašanje katehistov.

Ta panoga je za misijonarja najvažnejša. Vedno na novo jo omenjajo afriški misijonarji v svojih pismih in poročilih od vseh strani Afrike.

P. Howell iz kongregacije sv. Duha, Nigerija:

„Prosim, ali morete dobiti kakih dobrotnikov, ki bi hoteli adoptirati enega ali več naših katehistov. Mi bi od časa pošiljali poročila, kako napredujejo. Naša katehistovska šola dobro prospeva. Upamo, da bomo konec leta potrdili pet katehistov, da bodo šli na delo v vinograd Gospodov.

P. Jakob iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu:

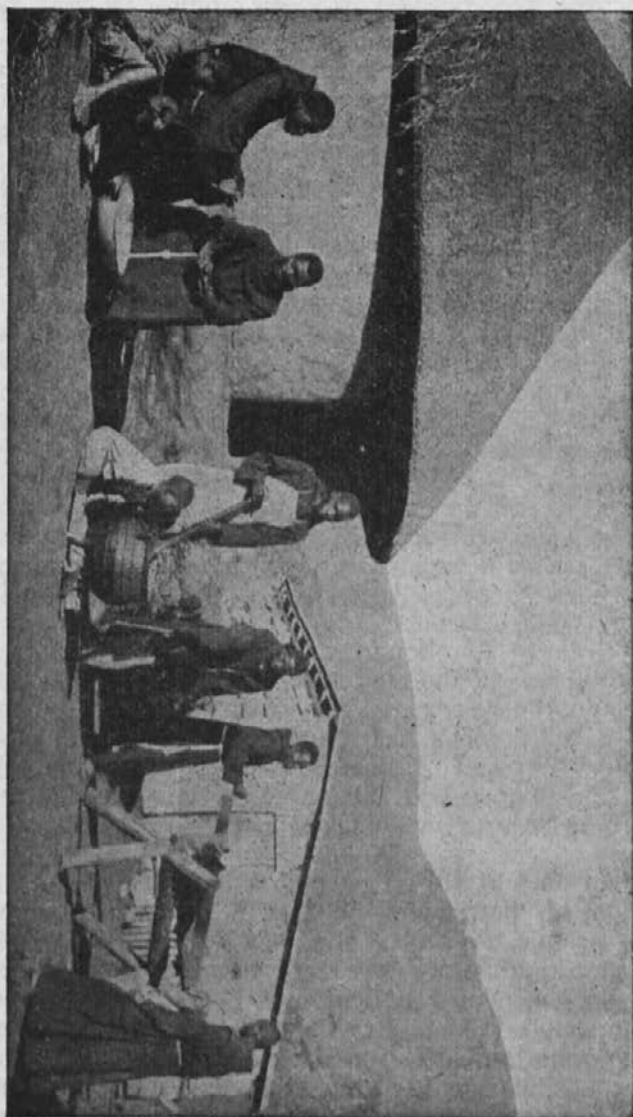
Lep dar, ki ste ga poslali za katehiste, je res božji dar. Zdaj mi bo mogoče ustanoviti nekatere nove misijonske postaje. Prepričan sem, da bo prišlo še več katehumenov, kajti mnogo je rodov, ki čakajo le še katehista, ki jih bo poučeval. Katehisti nam pot pripravljajo. So po svoje apostoli, ki delajo za Boga in to za skromno plačilo, da se morejo le obleči in preživeti. Mnogi mojih katehistov bi lahko delali v državni službi s plačo do 8000 dinarjev, pa vendarle rajši pomagajo svojim poganskim bratom, če tudi za manjše plačilo.“

P. Nikolaj iz Marijine družbe „Shire“:

„Katoliški misijon sv. Petra Klaverja lepo procvita navzlic nasprotovanju nekaterih sekt. Obstoja še le pol-

drugo leto, pa šteje 800 kristjanov in prav toliko katehumenov. Zahvala gre v prvi vrsti Bogu, potem pa blagim

Franciskani-domačini pri delu.

dobrotnikom. Gotovo je, da so misijonarji mnogo delali, toda mogli so to storiti, ker so jih dobrotniki podpirali z denarjem.

Ako hoče misijonar, da ga ljudje podpirajo pri njegovem stremljenju, to se pravi: ako hoče imeti kaj katehistov-pomočnikov, potem mora narediti kot narede vsi Evropejci v tej krajih — plačati jih mora koncem vsakega meseca. Rad bi to storil, saj vé, da je vsak delavec vreden svojega plačila, toda kaj mu ostane potem, ako to stori? Prazna blagajna!

Verjemite mi, da je temu res tako. In to je, kar dela misijonarju toliko skrbi in žalosti. Rad bi dobro storil, a ne more, ker ni denarja. Krivoverci okrog njega pa kar plavajo v bogastvu in denar kar tako okrog sebe mečejo.

Ljubi prijatelji! Dragi dobrotniki! Koliko dobrega lahko storite, ako hočete! Kako lahko pomagate misijonarju iz zadrege!

Kajne, da boste pomagali?! Adoptirali boste kakega izmed 50 katehistov našega misijona v Msipe, ki je posvečen sv. Petru Klaverju! Nikar me ne razočarajte! Saj ne prosim zase, ampak za Boga in blagor duš mojih dobrih zamorcev, da bodo kedaj pri Bogu v nebesih.

Brez katehistov moremo le malo dobrega doseči. Katehist je desna roka misijonarju. Zato zasluži, da se dobrotniki njega spomnijo.

Nič ne dvomim, da je mnogo takih dobrih duš med bralci „Odmeva“. O, da bi jih bilo vedno več!

Vsakoletni strošek za katehista ali njegovega učenca znaša 1200 dinarjev. Ta znesek se lahko vplača tudi v obrokih. Družba sv. Petra Klaverja pa sprejema hvaležno tudi vsaki manjši znesek v ta namen.

Sv. pismo v Kosa-jeziku je dospelo! Oj veselje!

Pismo msgr. Vogel-a P. S. M.

Pred nekaj tedni smo dobili 17 zavojev, pred par dnevi pa še 26 zabojev z Zgodbami sv. pisma s kosa-jeziku, katere ste nam poslali in ki smo jih tako željno pričakovali. To je bilo veselje! Moje srce je polno hvaležnosti do Boga in Klaverjeve družbe zlasti do njene vrhovne voditeljice, ki je bila takoj voljna, da prevzame tisk svetopisemskih zgodb, ki smo jih v našem misijonu za Kafre tako nujno potrebovali. Zdaj imamo nekaj popolnejšega, nego protestantske sekte, ki z Zgodbami kar preplavljajo deželo; kajti slike v naših Zgodbah so razumu bolj dostopne in srce zamorcev bolj ogrejejo, nego cela poglavja v knjigi.

Bog Vam bodi plačnik, gospa grofica Vam in vsej Družbi tisočkrat. To je bilo dobro delo, ne le za naš misijon, ampak tudi za druge; kajti že večkrat so drugi vikarijati popraševali in prefektore tudi, če je sv. pismo v kosa-jeziku že dospelo. Želeli so namreč, da bi jim mi odstopili nekaj izvodov. Mi bomo to radi storili, saj nas k temu veže dolžnost hvaležnosti.

Jutri na god N. Lj. Gospe Lurške bom daroval sveto mašo za Vas in Družbo in v namen, da bi bila pokojna ustanoviteljica kmalu proglašena svetnikom. Pa tudi v svojih molitvah se vedno spominjamo dobrotnikov, ki smo jim dolžni veliko hvaležnost.

Navzlic slabim časom, ki leže nad južno Afriko, naš misijon lepo napreduje. Večkrat mislim, da Bog naše Kafre na poseben način ljubi, zato pomaga misijonarjem na tako izredne načine v vseh težavah in jim obuja dobrotnikov in prijateljev.

Prav lepo se priporočam v molitev vsled mnogih skrbi, ki me napadajo sedaj. In pa, da bi mi bil Bog ob koncu življenja, ki je bilo polno odgovornosti in križev in težav, milostljiv in usmiljen. Kajti baš v trpljenju revni človek t ko nerad vidi naloženi mu krtž, rajši verjame, da je zgolj nesreča. Vendar je vsak križ sreča in velika milost.

Misijski škof.

Poganska svečenica — vneta oznanjevalka sv. vere.

Po poročilu preč. o. Vest, M. L., Zlato obrežje (Zahodna Afrika).

Pripovedovati vam hočem o neki starki, nekdanji malikovalski duhovnici, ki pa je sedaj, po svojem spreobrnenu, čudovito vneta za čast božjo. Vsako nedeljo in praznik pristopi z veliko pobožnostjo k mizi Gospodovi. Ako jo kdaj pogrešam, sem prepričan, da je resno bolna, kajti na noben način bi sicer ne opustila sv. maše. Ker je radovoljno prevzela skrb za snaženje in olepšavo cerkve, si prizadeva, da mlada dekleta večkrat na novo ugladijo in osvežijo ilnata cerkvena tla, pometejo prostor okrog cerkve in pred prazniki pobelijo zid. Sama globoko verna, hoče, da se tudi drugi na svetem mestu obnašajo vzgledno in spoštljivo. Vsako nedostojno obnašanje skuša odločno zabraniti. Videl sem jo, kako je nekoč pagansko ženo, ki

je bila navzoča pri sv. maši, prišla za rame in jo primorala poklekniti pred Najsvetejšim. Večkrat mi ob nedeljah pošlje neko iz rib pripravljeno jed, ki jo hočeš, nočeš, moram sprejeti, da ne užalim dobre starke.

Njeni apostolski gorečnosti se mora mnogo umirajočih zahvaliti za svojo večno srečo. Neustrašeno gre tudi v kočee poganov ter prav resno in odločno opominja in prigovarja družinskim očetom, ki nočejo dovoliti krsta katerega svojih umirajočih članov.

Veliko zaslug si je naša znanka pridobila za spreobrnjenje nekega roparja. Vobou je bil moj nič kaj prijazen sosed, ki je tudi meni povzročil marsikatero sitnost. Kar me nekega dne na posredovanje stare Ane pokličejo k na smrt bolnemu poganu, katerega mi niso hoteli imenovati. Na svoje veliko začudenje spoznam v bolniku svojega neljubega soseda, v čigar duši se je izvršil velik preobrat. Voljno se je dal poučiti in kmalu ga je sv. krst spremenil v otroka božjega.

Ko se vrnem v misijon, me vpraša moj duhovni sobrat: „Je li spet kdo bolan?“ — „Da, naš sosed, stari Vobou,“ odgovorim. „No, tega pa že ne boste pridobili za sv. vero. Kradel nam je perutnino in kar je le mogel in ko bi . . .!“ „A vendar se je zgodilo. Ukradel, prilastil si je tudi nebesa!“

Vobou je živel še nekaj dni ter prenašal strašne muke s čudovito potrpežljivostjo v duhu pokore za svoje grehe. Prosil je nekega krščanskega sorodnika, da mu je venomer narekoval pobožne zdihljaje in kratke molitvice. Umrl je mirno, popolnoma vdan v sv. voljo božjo.

Prvi doživljaji na novem misijonu v Barberton (Transval).

Piše P. Bernard od Sinov Presv. Sreca.

Od 1925. do marca 1929. sem deloval na farmi Marije Tolažnice. Marija mi je tu res naklonila mnogo tolažbe. Z božjo in njeno pomočjo smo mogli na farmah ustanoviti v teku štirih let pet šol za domačine. S pomočjo domačih učiteljev smo na teh zavodih poučevali in krščansko vzgojili kakih sto otrok.

5. marca me je poslal preč. gospod prefekt msgr. Alojz Mohn semkaj v Barberton, ki leži 140 milj južno od Lydenburga, da tudi tukaj ustanovim misijon za domačine. Pa gre tu vse bolj počasi, ko v Lydenburgu in

okolici. Že več let je tu po več krivoverskih sekt in domačini stanujejo raztreseno in daleč ven iz mesta.

V Barbertonu in okolici živi nekaj rodbin, ki so se preselile iz Šwacilandije, kjer so bile poprej krščene od katoliških misijonarjev. Gamljivo je videti, kako se zvesto drže svoje vere in resnice, četudi so v mnogih ovirah in težavah.

Da potolažim bolnika kristjana.

V petek zvečer je prišel močan fant v misijon in me prosil, naj obiščem njegovo bolno mater, ki je katoličanka in želi svojega „babo“ preden umrje, da jo blagoslovi in moli zanjo. To je zvenelo zelo katoliško. Ker pa je bilo zvečer in je bilo treba iti preko strmega klanca in visoke gore in sem vedel iz izkušnje, da zamorci v besedi daljavo zmanjšujejo (za čas in daljavo se sploh ne menijo), sem mu odgovoril: „Pridem, toda danes mi ni mogoče. Pridi jutri zgodaj sem in pojdem s teboj. Sam ne znam pota in bi tvoje matere ne mogel najti. Pojutrajšnjem je nedelja, zato moram biti do sobote zvečer doma.“

Drugo jutro, ko sem odmaševal, je fant že stal pred vrati in me čakal. Hitro vzamem vse potrebno, spijem čašico kave, vzamem debelo palico, da mi bo v obrambo zoper kače in podobno žival in — hajdi na pot. Najprej je šlo v klanec navzgor. Ves poten sem dospel do vrh gore; kajti naši hribi so strmi. Le turisti in tisti, ki iščejo zlato, prihajajo sem. Jaz sem tudi iskal zlata, a boljšega. Potem je šla pot navzdol in še bolj ko prej navzgor. Po dolini je rastle dva metra visoka trava. Pot je bila vsa razkopana po tistih, ki so iskali zlata in je bilo mestoma celo nevarno skakati preko deloma zaraščenih globeli. Bodeče travnate žice so se me oprijele po vsem telesu, da sem bil kakor jež v jeseni.

„Kje je tvoja mati?“ sem vprašal spremljevalca. „Tam za onolo goro!“ mi je pokazal v daljavo. Torej zopet gori in doli, zopet po drugi dolini, koder je rastlo še ostrejšje trnje in bodičje. Solnce je stalo visoko in pripekalo prav po afriško. Toda, kaj de to misijonarju, kadar išče bolne in izgubljene ovce?! Naposled sva dospela do borne kočee, kjer je bil cilj najinega potovanja.

Vstopila sva. Pokrepčal sem ubogo ženo najprej telesno s tem, da sem ji dal kos kruha, ki sem si ga bil zjutraj vtaknil v žep. Potem sem molil z njo in ji razkladal potrebne resnice iz katekizma. K sreči je znala še mnogo od poprej in je v svojem zulu-narečju gladko molila očenaš, zdravomarijo, vero in Zdrava bodi Kraljica.

Potem se je spovedala, četudi je bila to po njeni izjavi prva spoved (bila je krščena kot starka in je potem takoj odšla na tuje), je spoved prav gladko opravila. Res: kjer je dobra volja, tam gre vse lepo gladko, ker ljubi Bog pomaga zraven.

Popoldne, ko je že nizko stalo solnce, sem se odpravil domov. Fant, ki je bil še pagan, me je spremil še nekaj časa tako daleč, da se ni bilo bati, da bi bil zgrešil pot. Domov sem prišel pozno zvečer, seveda ves truden

P. Bernard gradi streho za novo šolo.

vsled hoje. Noge so mi pa bile vse odrte, zato nekaj dni nisem mogel nikamor na kako daljšo pot.

V ječi.

Tu v Barbertonu je velika ječa za domačine. V njej je marsikdo, ki zasluži, da je. Po navadi je 300 jetnikov; časih več, časih manj. Med njimi so pagani, različni here-tiki (največji kontingent!) in žal tudi nekaj katoličanov. Jetnike dovažajo sem iz vseh južnih afriških provinc. Vsako nedeljo obiščem svoje ljudi v ječi. Višji nadzornik sicer ni katoličan, pa je do mene zelo prijazen. Ko je videl, da ne govorim le angleško, ampak tudi laško,

arabsko, sutu, zulu — zlasti zulu, ki ga vsi razumejo — mi je dal splošno dovoljenje, da lahko pridem, kolikor-krat hočem. Podučeval sem kaznjence katekizma in petja in jim priporočal, naj kazni potrpežljivo prenašajo in obračajo v pokoro za storjene grehe. Zelo so veseli mojih nauk in radi vidijo, da pridem.

Ker mnogi izmed njih že dolgo niso bili pri spovedi, sem jih hitro pripravil. Po nekaj tednih mi je nadzornik dovolil, da smem priti neki delavnik, da mašujem v ječi in obhajam tiste, ki sem jih spovedal. Maševal sem kar v neki jetniški celici, ker sicer ni primerne prostora za to v vsem poslopju. (Jetniki smejo na prosto le v gručah, spremljani od dveh vojakov z nabitimi puškami.) Celico, kjer sem maševal, je dal paznik lepo okrasiti za ta slučaj. Tudi mizico je dal postaviti v sobico. Vse drugo sem prinesel sam v kovčegu s seboj. Maševati sem smel mesto ob šestih ob pol osmih. Jetniki so imeli toliko časa prosto, da je slovesnost minila. Kaj takega še niso nikdar doživeli v ječi. Med sv. mašo so skupno molili rožni venec. Evangelij sem jim prebral in imel potem kratek nagovor, najprvo v angleškem jeziku, potem v zulu. Nekateri so bili ginjeni do solz in so obetali poboljšanje. Tudi neki paznik je bil ginen. Stal je zunaj pred vrati in vse videl in slišal. Ob slovesu mi je podal roko in se mi ginen zahvaljeval.

Prašam: Ali ni to lep misijon?

Sicer nisem več pri Mariji Tolažnici, vendar mi Marija pošilja tudi v Barberton svojo tolažbo, še celo v ječo.

Po priprošnji sl. božje Marije Terezije izpreobrnjen — je srečno umrl.

Poročilo sestre Liberate, od Dragocene krvi, Hardenberg, Južna Afrika, marca 1931.

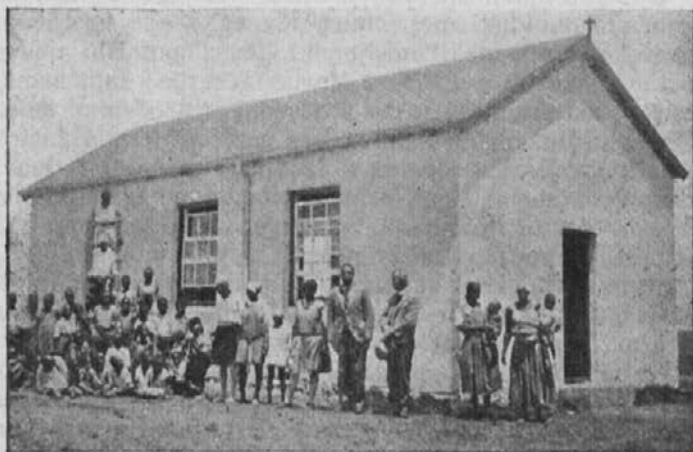
Pred poldrugim letom, ko sem bila jaz in še ena sestra na neki zunanji postaji, so me nekega dne klicali k bolniku, a so pripomnili, da noče nič slišati o kakem izpreobrnjenju. Jaz pa sem vso zadevo izročila božji previdnosti kot sploh v takih slučajih in sem se požurila, da ga čimpreje obiščem. Njegova vas je bila približno eno uro oddaljena od šole. Ni bilo dvoma: bil je resno bolan; imel je jetiko. A tudi o njegovi zakrknjenosti napram veri ni bilo dvoma. Čeprav je že gledal smrti v obraz, je imel vendarle še zelo veliko zaupanje v paganske zdravnike,

ki si jih je bil dal poklicati od blizu in daleč. „O ti neumni človek!“ sem si mislila, ko sem čula o tem; kajti z zvi-jačo in goljufijo so mu iztisnili živino kos za kosom in so mu za to dali neko grenko pijačo, ki je smrt le še pospešila . . . Jaz sem mu najprvo skušala pogasiti pekočo žejo s hladno pijačo, da ga na ta način polagoma za Boga pridobim, kajti, „ljubezni pot gre skozi želodec“, pravi neki pregovor. Bil je vedno zelo prijazen in se mi je za vsak obisk lepo zahvalil; toda če sem, kakor je navada, pokleknila ali pogovor na kaj dušnega napeljala, kot imam navado pri bolnikih: potem je obmolknil ali pa se je obrnil proč, rekoč: „O tem mi ne govori! To pripoveduj komu drugemu, jaz sem preveč bolan za take stvari. Ne maram slišati. Pusti me v miru!“

Nekoč sem neki misijonski sestri potožila o svoji žalosti. Ta sestra zelo časti Marijo Terezijo; zato sem se ji priporočila v molitev. Obe sva sedaj z združenimi močmi prosile služabnico božjo in najina molitev ni bila zastonj, čeprav naju je Bog dal na dolgo preizkušnjo. Teden za tednom je mineval, smrt je prihajala vedno bližje, bolnik pa je bil očitvidno vedno bolj zakrknjen. Neki dan sem božjo služabnico zopet prav srčno prosila za pomoč; pa mi pride na misel, da naj poizkusim z blagoslovljeno svetinjšico Matere božje. Ako bo bolnik pustil, da se mu dene svetinjšica na vrat, bo stal pod varstvom blažene Device, in Marija bo gotovo pomagala. In res: bolnik se ni branil. Najbrž je mislil, da je to kak navadni okrasek, kakršne pogani zelo radi imajo. Jaz sem v svoji priprostosti mislila, da bo Marija takoj povzročila živo željo po krstu v srcu bolnika; pa kmalu sem se spomnila pregovora, da božji mlini počasi meljejo; zato sem se zanašala in zaupala na priprošnjo božje služabnice še naprej. Zaenkrat ni bilo še nikakega znamenja za izpreobrnjenje. Prišle so počitnice. Šole so bile za nekaj časa zaprte. Tudi jaz in misijonska sestra sva šla tačas v glavni misijon in sva morale bolnika pustiti samemu sebi. Tem gorečnejše pa sva ga priporočale Mariji Tereziji, da naj ga vendar nagne k izpreobrnitvi in ga priporoči pomoči Marijini. In res: nisva se motile; najino zaupanje je bilo poplačano. Komaj en teden sva bile v misijonu, ko pride neki kristjan in mi pove, da je Nogwan (to je bilo bolnikovo ime) sicer mrtev, a da je umrl kot kristjan. Na njegovo lastno željo ga je krstil neki ondotni kristjan. Takole se je bilo zgodilo: Neko soboto je naenkrat začel bolnik klicati: „Kje je duhovnik? Pokličite sestro, jaz hočem biti krščen. Čutim, da bom umrl, a umrl bi rad kot otrok velikega Boga,

ki mi je sestra toliko pravila o njem. Tedaj nisem hotel ubogati, a vse dobro vem“ . . .

Ker so vsi vedeli, da je smrt blizu, a duhovnika ni bilo v bližini, ga je krstil eden tamošnjih kristjanov. Bliskoma se je razvedelo po vsej okolici o tej čudoviti izpreobrnitvi. Ljudje so trumoma hiteli k njemu, da se prepričajo, če je res bolnik tako zelo izpremenil svojo misel; saj so ga vsi poznali kot zakrknjenega pagana. Toda kmalu so videli, kakšen čudež se je zgodil nad Nogwanom, ki je bil sedaj Avguštin. To ni bil več človek izza poprej. On in vsa njegova okolica je bila kakor dru-

Črni kristjani se zahvaljujejo za novo kapelico.

gačna. Njegova nepotrpežljivost je bila izginila. Bil je ves prijazen in ljubezniv do vseh. On, ki dotlej ni hotel nič slišati o Bogu in božjih rečeh, je prosil sedaj svoje obiskovalce, naj mu govorijo o nebesih in naj molijo zanj. Za posvetne stvari se ni več zanimal. Često je rekel ženi in otrokom, naj kmalu tudi oni pristopijo v katoliško vero, ker da jim ne more opisati svoje sreče, ki jo občuti kot kristjan. Tako je govoril in prešla je ura za uro. Mahoma se mu je obraz ves izpremenil. On se je dvignil z vso močjo na postelji, stegnil roko kakor v pozdrav in šel z njo v okrogu, kakor da se poslavlja od vsakega posebej, govoreč mu besede: „Povdravljeni . . .!“ Padel je zopet nazaj na ležišče. Prašali so ga, koga je pravkar pozdravljal; pa se je zelo čudil, kako da niso ničesar videli. „O, neveste koliko lepih ljudi v belih oblačilih je bilo tu“

je odgovarjal, „in med njimi je bila zelo lepa gospa, ki se mi je prijazno nasmejala in me povabila, naj pridem k njej!“ Ob teh besedah mu je obraz kar žarel veselja in je poudaril: „Kmalu bom šel k njej!“ Potem je prosil vse, naj ž njim molijo . . . Proti polnoči tisti dan je začelo iti proti koncu. Ob pozdravu „Jeti Maria!“ (Ave Marija!) je izdihnil dušo, ki je pohitela v Stvarnikove roke.

Marija, naša nebeška mati, mu je na priprošnjo božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske izprosila milost izpreobrnjenja in srečne smrti. Njegova žena in otroci so že pristopili v naročje sv. Cerkve, pa tudi mati umrlega, ki je dotlej kazala vse prej, nego ljubezen do sv. Cerkve.

Razen tega bodi izrečena božji služabnici zahvala še za dva druga slučaja milosti v dušnem in telesnem oziru. Res: ona deluje na zemlji po svojih otrocih, v nebesih pa po svoji priprošnji pred božjim prestolom.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

„Blagopokojni grofici Ter. Ledóchowski sem obljubil dar za zamorčke, ako mi pomaga pregnati „špansko“, ki se je pojavila. Z enim samim ovitkom ponoči sem pregnal vročino. V svojem poklicu nisem bil nič oviran. V zahvalo za pomoč pošiljam Din 120— in prosim objave v „Odmevu.“ A. Š., Zdole.

„Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski za ozdravljenje nevarne bolezni. Poleg javne zahvale darujem obenem obljubljeni dar Din 30— za zamorčke.“ R. P., Zdole.

„V neki mučni zadevi sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in obljubila dar, če bom uslišana. Vse se je dobro izteklo; izpolnjujem danes svojo obljubo in prosim objave v „Odmevu.“ A. H., S.

„Imel sem hudo vročinsko bolezen ter sem se obrnil na služabnico božjo Marijo Terezijo. Ljubi Bog mi je na njeno priprošnjo takoj podelil ljubo zdravje. S tem se ji pristrčno zahvaljujem in pošiljam dar 100 Din. M. P., Skorno, Šmartno ob Paki.

„V bolezni sem se priporočala Mariji Tereziji Ledóchowski za zdravje. Prošnja je bila uslišana. V zahvalo pošiljam 20 Din za zapuščene bolnike. M. R., Marija Snežna.

„Pošiljam 70 Din v zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski, ker sem bila uslišana v neki važni zadevi. S. M., Oplotnica.

„Pošiljam 65 Din za misijone kot zahvalo za prejeto dobroto po priprošnji blagopokojne grofice Ledóchowske.“ Župnik Z. v V.

„Služabnici božji Mar. Ter. Ledóchowski bodi izrečena zahvala za krepko priprošnjo pri Bogu v neki stanovski zadevi.

Nedavno sem bila poslala 1000 Din, zdaj pošiljam še 130 kot misijonski dar v zahvalo v dveh težavnih dušnih zadevah.“ P. M. v D.

„O binkostih smo prejeli brzojavko, da so našega najstarejšega sina v nevarnem stanju prepeljali v bolnico in sporočili, da se je treba bati najhujšega. Pa smo se obrnili s prošnjo na pokojno M. Terezijo Ledóchowsko in obljubili dar za afriške misijone in pa da se bomo zahvalili v Vaših listih. Naš sin je popolnoma ozdravel, zato prosimo, da našo zahvalo priobčite. Obljubljeno darilo smo pred par dnevi odposlali.“ H. K. v H.

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkve še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razsodbo apostolske Stolice.

Služabniki božji Mar. Ter. Ledóchowski se priporočajo :

A. R. Ljubljana, za dobro službo, dar 20 Din. — J. S. Ljubljana, v neki važni zadevi in obljublja dar, če bo uslišana. Sedaj daruje 20 Din. — E. U. Ljubljana, (Din 20) prosi za zdravje, obljublja javno zahvalo in dar, če bo uslišana. — J. K. Aljaševci, za dobitvev namenjene službe, obljublja dar 100. — M. P. Kozaršče, prosi za zdravje na pljučih. Če bo prošnja uslišana, obljublja javno zahvalo v „Odmevu“ in v dar 1 oltarni prt za najpotrebnejši misijon, za botrinski dar enemu zamorčku in 50 Din za gobavce.

V zelo važni zadevi in sicer v skrajni sili in zadregi že radi ohranitve družinskega miru se priporočam blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski in sv. Mali Tereziji deteta Jezusa. Obljubljam dar za misijone in delovanje za razširjanje mesečnika „Odmeva iz Afrike“ „Zamorčka“ in drugo v tukajšnji okolici,

B. S. iz Lj.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naročnikov „Odmeva“ in dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

24. avgusta, na praznik sv. apostola Jerneja.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Reševati duše — je največje delo.

Podporniki Družbe sv. Petra Klaverja pomagajo na jako preprost način k najvzvišenejšemu delu katoliškega kristjana, namreč k rešitvi neumrljivih duš, odkupljenih z dragoceno krvjo Jezusa Kristusa, in tako množijo česčenje pravega Boga. Saj je ravno Klaverjeva družba prevzela nalogo, z vsemi močmi delovati na to, da kolikor največ dušam v Afriki pridobi milost odrešenja. Toda misijonar v tuji deželi ne more brez sredstev ne živeti, ne delovati, kakor tudi ne zidati cerkev in šol ter opravljati drugih dobrih del. A ta sredstva se množe tem bolj, čimbolj prodre v ljudsko dušo misel na veliko bedo katoliških misijonov. Omogočiti torej družbi prav razvito vsestransko propagando, se pravi, skazati misijonom neprecenljivo uslugo, katere popolno vrednost bomo spoznali šele v večnosti.

Dolžnosti in pravice podpornikov.

Podpornik, oziroma podpornica Družbe sv. Petra Klaverja plača letni prispevek 5 Din (ali dosmrtno 200 Din) in je s tem deležen vseh od sv. Stolice podeljenih odpustkov in duševnih prednosti udom Družbe sv. Petra Klaverja. Vendar pa marljivi podpornik, vnet od ljubezni do Kristusa, ne bo plačal samo svojega letnega podporniškega prispevka, ampak se bo poprijel in izvrševal po svoji moči razna dela v prid Klaverjeve družbe.

Odpustki in duševne prednosti.

Podporniki Klaverjeve družbe morejo dobiti sledeče odpustke: Popolni odpustki:** 1. Na dan sprejema v družbo. — 2. Na praznik presv. Krvi Jezusove (1. julija). — 3. Na praznik Marije rešiteljice jetnikov (24. septembra). — 4. Ob smrtni uri, če se ud skesano spove in prejme sv. obhajilo, ali če to ni mogoče, presveto ime Jezusovo izgovori in smrt vdan v božjo voljo sprejme kot pokoro za svoje grehe. 5. Na praznik sv. Petra Klaverja (9. septembra) ali v osmini. — 6. na praznik sv. Treh kraljev. — 7. Na binkoštno nedeljo. — 8. Na Svečnico. — 9. Na praznik Matere božje dobrega sveta (26. aprila). — 10. Ob vseh praznikih apostolov. — 11. Na praznik sv. mučenika Petra. O. Pr. (29. aprila, usta-

* Duhovniki, ki pristopijo kot podporniki k družbi sv. Petra Klaverja, plačajo letno 10 Din, ali če so redovniki in volijo, služijo letno dve sveti maši na namen družbe; oni uživajo posebne prednosti in pooblastila. — Blagovolijo naj se zahtevati tozadevna „Pravila za duhovnike podpornike“. Redovnice ali bratje laiki lahko postanejo podporniki Klaverjeve družbe s tem, da darujejo vsaki mesec eno sv. obhajilo po namenu družbe.

** Pod navadnimi pogoji: Prejem zakramenta svete pokore in presv. Rešnjega Telelesa obisk cerkve in molitev za razširjanje svete vere po namenu sv. Očeta. Ti odpustki se lahko darujejo za verne duše.

novni dan Klaverjeve družbe). — 12. Na praznik sv. Benedikta Filadelfa, O. F. M., imenovan „zamorec“ (3. aprila). — 13. Na praznik sv. Terezije (15. oktobra).

Nepopolni odpustki. 1. 300 dni, kolikorkrat se ud ske-sanega srca udeleži tridnevnice, katero opravlja Klaverjeva družba pred prazniki Matere božje dobrega sveta (26. aprila) in sv. Petrom Klaverjem (9. septembra). — 2. 100 dni, kolikorkrat moli ud Očenaš in Zdrava Marija s pristavkom: „Sveti Peter Klaver, apostol zamorcev, prosi za nas!“ — 3. 50 dni, kolikorkrat opravi ud katerokoli dobro delo v prid Klaverjeve družbe.

Oltarni privilegij: Vsak oltar je privilegiran, na katerem se daruje sv. maša za pokojnega uda.

Podporniki, ožir. podpornice stopijo v duhovno zvezo z vsemi redovi in misijonskimi družbami, s katerimi je Klaverjeva družba v zvezi, ter so deležni vseh sv. maš, oziroma obhajil in molitev številnih misijonarjev in misijonskih sester, katere podpira družba, kakor tudi iz sužnosti odkupljenih in krščenih zamorskih sužnjev.

Zahvale z darovi.

V svoji dolgotrajni bolezni sem se zatekla k Rakovniški Materi Božji, bl. Don Bosku in služabnici božji Mariji Ter. Ledóchowski. Bolezen se je zdatno zboljšala in upam popolno ozdravljenje. Spolnujem danes svojo obljubo in pošiljam v zahvalo botrinski dar za dva zamorčka Marija Terezija in Anton Pado-vanski.

K. B. Planina.

Priporočila v molitev.

Srednja vas — Maribor — Mihovec — Kremenek — Ljubljana — Celje — Sv. Lovrenc na Poh. — Nevlje — Gozd — Metlika — Sv. Helena — Sv. Venčeslav.

Nadalje se priporoča sv. Jožefu in Mariji Tereziji Led. za zdravje, F. Hafner, Amerika — Joe Vinčenc v neki zelo važni zadevi.

Spomin za umrle

Msgr. Leronge, apost. prefekt, Fort Dauphin — Preč. O. Müller, R. M. M., Umtata — Pr. o. Gregorij od Žalostne M. Božje, pasionist Netuno — Frančiška Šumej, Nova vas — Terezija Skok, Loka — Mr. Jeran — Meta Kralj, Telče — Jazbec Ana, Ljubljana, — Mr. Tomšič, Verd — Jernej Pogorelec, Struge — Frančiška Grad, Sv. Jakob ob Savi — Ivana Kostanjevec, Spublje (velika dobrotnica).

Naj počivajo v miru!

Mladenkam, ki čutijo v sebi misijonski poklic

priporočamo knjižico „Poklic pomožne misijonarke za Afriko.“ Cena Din 4-50. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Način sprejema.

Kdor hoče postati podpornik (podpornica) Klaverjeve družbe, naj pošlje svoj polni naslov s prispevkom vred na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1, na kar se mu pošlje sprejemnica za podpornike.